

Fra: Peter Rørdam [<mailto:prordam@gmail.com>]
Sendt: 28. maj 2010 09:49
Til: Per Movritsen
Emne: testcenter for vindmøller

Miljøministerens svar på spm. 84 til lov 206 må forstås således, at det er kommunen, der, når møllerne er rejst, har ansvaret for, at støjen fra møllerne ikke overskrider det tilladelige. Man kan næsten sige sig selv, at det er en umulig opgave for en kommune at gennemføre en støjdem্পning af kæmpemøllerne. Der er derfor behov for, at værditabsordningen kan påberåbes, også når møllerne er rejst. Og hvis det viser sig, at kommunen ikke kan klare de problemer, der opstår, bør der også være adgang til at forlange ekspropriation.

Med venlig hilsen
Peter Rørdam

Fra: Peter Rørdam [<mailto:prordam@gmail.com>]
Sendt: 28. maj 2010 11:51
Til: debat@pol.dk
Cc: Per Movritsen
Emne: testcenter for vindmøller

Nedenstående indlæg bedes venligst optaget i Politiken med eneret for avisen Der er et mikroskopisk håb om, at det vil kunne få nogle politikere til at besinde sig, og da planen er, at loven skal vedtages i begyndelsen af næste uge, skulle det meget gerne bringes senest mandag, men helst i weekenden.

Med venlig hilsen Peter Rørdam, Lyngdalen 16, 8800 Viborg

Den dag det danske demokrati døde

Af fhv. landsdommer Peter Rørdam, Viborg

Det er uforståeligt, at der er politisk flertal for at ofre et af de fineste naturområder i Danmark til fordel for et industri anlæg (testcenter for vindmøller), som vil være totalt ødelæggende. Hvad der næsten er værre, er imidlertid den måde, det er foregået på. Fra starten har offentligheden været fyldt med løgn fra miljømyndighedernes side, og det ved de politikere, der står bag ødelæggelsen, udmærket, men de har lukket øjnene for det.

Forberedelserne til projektet foregik i fuldstændig lukkethed, og da forslaget blev præsenteret, skete det med så kort varsel, at der blev mindst muligt grundlag for at gøre indsigelse. Sådan fortsatte det. Hver gang der skulle være borgermøde, blev det materiale, som skulle diskuteres, udsendt dagen inden møderne.

Det skulle nødvendigvis laves en VVM-redegørelse, der skulle belyse konsekvenserne for fugle- og dyreliv m.v., men den fik miljøministeren mingeleret således, at alt, hvad der var kontroversielt, blev udeladt eller bagatelliseret. Det står efter alle sagkyndiges opfattelse klart, at der vil blive tale om alvorlige indgreb, som ikke er kommet frem i redegørelsen, men det negligerer man. Der blev desuden snydt med de visualiseringer, der skal vise, hvor dominerende møllerne bliver i forhold til omgivelserne.

Myndighederne har fra starten sagt, at man indgående har undersøgt alle alternative placeringer i hele landet. Når der blevet bedt om aktindsigt i det materiale, der skulle vise, at alternative placeringer ikke var anvendelige, er man blevet holdt hen med den ene undskyldning efter den anden, og det har først efter hårdnakket insistensen vist sig, at man reelt ikke har undersøgt alternativer til Østerild-placeringen. Støjgenerne fra vindmøllerne er konstant blev underdrevet. Man hævder, at Østerild har den fordel, at kun 5 ejendomme skal eksproprieres på grund af støjgener, men efter sagkyndiges opfattelse passer dette ikke. Støjgenerne er værre, og det vil utvivlsomt vise sig, at der er flere end de 5 ejendomme, der skal eksproprieres. Hertil kommer, at miljømyndighederne konsekvent benægter, at der er problemer med lavfrekvent støj, selvom erfaringer fra allerede opsatte møller viser noget andet.

Da Folketingets miljøudvalg skulle have området forevist for at kunne danne sig et indtryk af, hvad det drejede sig om, sørgede miljøministeren for, at politikerne blev præsenteret for området fra en rastepads, der ikke på nogen måde kunne give indtryk af, hvilke naturværdier der stod på spil. Oveni fik de oplyst, at der i virkeligheden var tale om en naturgevinst, fordi man efter træfældningen ville genskabe, hvad man kaldte den oprindelige atlantiske klithede. Dette til trods for, at man ved, at det ikke kan lade sig gøre. Den nuværende naturtilstand, som byder på en enestående mangfoldighed af vækster, fugle- og dyreliv, betegner miljøministeren som en række grantræer i sand. Man undlader også at omtale den betydning for sandflugt, CO₂-optagelse og grundvand, som en fjernelse af den nuværende naturtilstand vil have.

Da der rejste sig krav om mere indgående undersøgelser, erklærede miljøministeren at ville afholde en eksperthøring. Til den blev stort set kun indkaldt miljøministerens egne håndgangne folk, og det blev ikke muligt at få formuleret alternativer til de krav, vindmølleindustrien havde opstillet. Ikke nok med det. Da miljøministeren efter nogen tøven accepterede, at Danmarks Naturfredningsforening deltog i høringen, modsatte man sig, at foreningen blev repræsenteret af vicepræsidenten, som er den person, der har det mest indgående kendskab til problemerne. Der skulle helst ikke komme alt for saglige indvendinger.

Under det videre forløb har ministeriets oplysninger om det alternativ, som har været mest i spil - området ved Stauning - været præget af en fortsat undertrykkelse af alt, hvad der kunne siges positivt om det og en ekstrem overdrivelse af de negative sider.

Dette er kun et udpluk af de manipulationer, myndighederne har foretaget, for at få gennemtrumfet dette vanvittige projekt. Det værste er, at det ved politikerne fra de andre partier udmærket, og alligevel rider de fleste af dem med på vognen. Hvad er det for en råddenskab, der præger dansk politik. Findes der ikke en eneste anstændig politiker indenfor de bestemmende partier, der tør sige fra.

Skal man virkelig i dagens Danmark være totalt samvittighedsløs for at kunne begå sig som politiker. Storeslem er blevet præsteret af Dansk Folkeparti, som først skinhelligt bedyrer, at der ikke er blevet indgået bindende forhåndsftaler med regeringen, derefter på skrømt siger, at man mangler afgørende oplysninger om mulige alternative placeringer og så uden plausibel begrundelse svinger om og støtter regeringens forslag. Det er det værste politiske hykleri, man kan forestille sig.

På forhånd er det en absurd tanke at placere et stort industrianlæg med 7 250 m høje vindmøller og alt, hvad det trækker med sig, i et område, som myndighederne selv flere gange har udråbt til at være yderst bevaringsværdigt. Hvad grunden hertil er, kan man kun gisne om, men jeg har et kvalificeret bud. Vindmøllerindustrien har presset regeringen til hurtigt at få placeret et testcenter. For at få det hurtigt og smertefrit igennem har man udset sig Østerild, hvor det kun bor ganske få mennesker. Man har så haft en forventning om, at det ville der ikke komme meget blæst ud af. Der forregnede man sig. Der rejste sig en orkan, og myndighederne er i den blevet presset ud i yderligere løgne og bortforklaringer. Senest har miljøministeren frimodigt gentaget, at hele landet er blevet undersøgt for alternativer, og at hver sten er blevet vendt, men at Østerild har vist sig at være det eneste mulige sted. Her sker der noget ejendommeligt. Miljøministeren ved selv, at det ikke passer, hvad hun siger, og de politikere, hun taler til, ved det også. Ministeren er desuden klar over, at de andre ved, at hun lyver. Dette mummespil får således lov at træde i stedet for den åbne, ærlige debat, som skulle være et af folkestyrets bærende elementer, og kun de indforståede ved, hvad der foregår.

I øvrigt ville ethvert fornuftigt menneske kunne sige sig selv, at det er umuligt, at Østerild skulle være det eneste sted i landet, hvor et testcenter kan placeres. Men af hensyn til industrien har man ikke villet sinke projektet med de grundige undersøgelser af alternative placeringer, som selvfølgelig skulle være foretaget. Så langt ud kan man altså komme, når man vil pleje industriens interesser på bekostning af naturen. Og det er naturens minister, der står for en af de største naturødelæggelser i Danmarkshistorien.

Som almindelig borger i Danmark må man føle sig prisgivet. Her troede man, at vi levede i et velfungerende og oplyst demokrati, hvor man følger nogle anerkendte spilleregler. Nu er vi blevet så meget klogere. Det danske demokrati døde om ikke før så den 26. maj 2010.